

Michaela L. Perlmann, *Arthur Schnitzler*. (Traducció: Ferran Dordal i Lalueza)

L'ètica de Bernhardi es troba oposada a la dels seus antagonistes, els seus presumptes amics, el trepa de Flint i el rector Reder. Mentre que el capellà i el ministre tenen en compte tots dos un presumpte «bé major», que ràpidament es desvia cap a l'exigència de la pròpia felicitat individual, per a Bernhardi cada cas individual es justifica pel seu valor humà. No només els posicionaments liberals de Bernhardi, sinó també la seva filiació amb el judaisme, l'obliguen a posar a prova el pes de la responsabilitat en les seves accions diàries. Bernhardi es manté ferm com a fill de la Il·lustració, tant en oposició al comportament preil·lustrat del dogmatisme que representa el capellà Reder, com al relativisme dels valors postil·lustrats de Flint. [...]

L'apel·latiu de comèdia amb què es classifica aquesta obra dramàtica té una naturalesa irònica. Això resulta evident quan el jueu Bernhardi és col·locat com a president d'una junta de dotze membres, cosa que l'acosta a la figura de Jesucrist. Hochroitzpointner i Flint adopten els papers de Judes i de Pilat respectivament. L'exigència aristotèlica d'un protagonista seriós per a la tragèdia es desplaça a la comèdia, i el final feliç deixa pas a uns protagonistes que esdevenen ridículs.